

แผ่นพับประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวตำบลตะตุม

ปีที่ ๗ ประจำเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕

“กะลามหาอุทุมม์ อายุ 100 ปี ของกษัตริย์มรดกสืบทอดมาจาก ทวดครูอั่วต ชลายนนท์” “”กะลามหาอุทุมม์ (กะลาไม่มีตา)””สมัยโบราณเชื่อว่า มีคุณวิเศษในตัว โดยไม่ต้องผ่านการปลุกเสกก็ได้ เพราะถือว่า เป็นวัตถุอาถรรพ์ นำโชค ป้องภัย ป้องกัน เสนียดจัญไร และคุณไสยต่างๆ พระเกจิอาจารย์สมัยก่อนมักเสาะแสวงหากะลามหาอุทุมม์มาบูชาไว้เพื่อติดตัวขณะเดินธุดงค์ ในป่าเพื่อกันอาถรรพ์จากสิ่งชั่วร้ายสืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น ท่านจะนำกะลามหาอุทุมม์มาบูชาเองจะกล้านำมาทำมวนธูปเพื่อทำวัตถุมงคลโดยใช้หางกระเบนชูด จะมิกับผู้มีบุญวาสนาเท่านั้น ที่จะมิกะลามหาอุทุมม์ไว้ในครอบครอง หายากสุดๆ

กระโต” ขึ้นเรือนบ้านผู้ใหญ่รูป ที่สร้างเรือน 6 หลังให้ลูกสาวทั้ง 6 อยู่รวมกัน เป็นที่มาของบ้าน “ห่อหมกใหญ่” กระโตบ้าน ใช้รวมกันคือ กระโตนี้คนเดียวเวลา พลบค่ำ ลูกหลานคนในบ้านขึ้นเรือน พร้อมกันหมด ก็จะขึ้นกระโตขึ้น

“ตลับเงิน ใบงาม เนื้อเงินบริสุทธิ์ ของเก่าอายุ 100 ปี”

“งานศพผู้ดีเมืองพรหมพิราม”

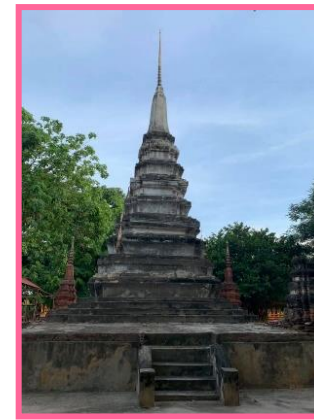
งานแจกและฌาปนกิจศพ “ผู้ใหญ่ชาย มามิ” อดีตผู้บ้าน ไล่ขอน้ำ ตำบลมะตุม อำเภอ พรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

ผู้ใหญ่บ้านไล่ขอน้ำยุค รัชกาลที่ 8 ผู้ใหญ่บ้านคนสนิทของ ขุนจงใจหาญ (แม่น คชวิทย์) อดีตนายอำเภอพระนคร และนายอำเภอพรหมพิราม เมื่อครั้งเหตุการณ์ลอบจับโจรผู้ใหญ่ชาย มามิ สัมรสกับ นางเงิน จันทร์สีทอง (บุตรสาวของผู้ใหญ่รูป จันทร์สีทอง) มีบุตรรวมกัน ๓ คน ๑.นางทองอยู่ ตรงต่อกิจ ๒.นางสว่าง ตรงต่อกิจ ๓.นางไสว คงรอด

“สังคโลก เครื่องปั้นดินเผา สมัยสุโขทัย” พบเจอบริเวณ บ้าน “ไล่ขอน้ำ” สังกะวันออกของ แม่น้ำน่านเป็นแนวยาว ตั้งแต่ทิศเหนือของหมู่บ้าน ไปจรดเกือบใต้

สุดเป็นหลักฐานประจักษ์พยาน บ่งบอกความเก่าแก่ของชุมชนบ้านไล่ขอน้ำ สืบทอด วัฒนธรรมมาตั้งแต่ครั้งสุโขทัย

เจดีย์ประจำทิศที่ยังคงสภาพเดิมไว้ได้ ได้ซ่อม เจดีย์ขอมุมไม้ ๑๒ ประจำทิศไล่ขอ (ภูมิดาย) ต.มะตุม อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก สันนิษฐานว่าสร้างมาตั้งแต่ สมัยอยุธยา มีการบูรณะสืบทอด มาหลายครั้ง แต่สมัยรัชกาลที่ ๔ บูรณะ ครั้งล่าสุดประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๐ กว่า แต่คงสภาพเจดีย์ประจำทิศไว้แบบเดิม ๑ องค์ และยังคงเห็นอิฐโบราณเศษหม้อโอ

โบราณที่ติดกับปูนปั้นขององค์เจดีย์ประจำทิศ

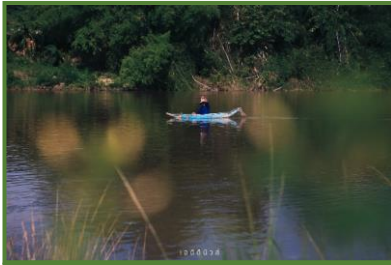
คนอื่นที่จะมาทำการไม้ตีหรือแอบขึ้นเรือนก็จะขึ้นไม้หรือขึ้นยากบางครั้งลูกหลานผู้ชายหนีไปเที่ยวแล้วกลับดึก ทุกคนก็จะได้ยินเสียงลูกหลานขึ้นกระโต ก็จะรู้กันว่ากลับบ้านมาแล้ว

...อะโหล อะโหล หนึ่ง สอง สาม สี่ สี่ สี่ สี่
 ครึบ พ่อ แม่ พี่น้องจรรง ...#ที่นี่ไร่ขื่อนน้ำ
 น้ำ ชุ่มชื้นเล็กๆ ริมแม่น้ำนาน ถึงแม่จะอยู่
 ห่างจากตัวเมืองพิษณุโลกเพียง ๑๕ นาที

แต่ยังคงถิ่นโอของวิถีชีวิตคนพื้นถิ่น บ้านไม้หลังเก่ายกพื้นสูง ยืนช้ำวที่เรียงรายกลางหมู่บ้าน
 บ่งบอกถึงความใกล้ชิดระหว่างชาวบ้านกับอาชีพเกษตรกรรม รวมถึงเรือลำเล็กๆ ที่เชื่อมชีวิต
 คนไร่ขื่อนน้ำให้เคียงคู่กับสายน้ำ
 ตามชื่อของหมู่บ้าน ที่ล้วนมีเรื่องราว
 เสาขาน ให้คนรุ่นใหม่ได้ศึกษา
 และสิ่งที่มียมนต์เสน่ห์ที่สุดคงเป็น
 รอยยิ้มของผู้เฒ่าผู้แก่ ที่นั่ง รอคอย
 ถูกหลานกลับมาบ้านหากมีเวลาว่างๆ
 ...อย่าลืมกลับไปหาพ่อแม่แม่แก่บ้่านะ...

“ประเพณีในอดีตที่หายไปจากเมืองพรมพิราม”สมัยก่อน การแต่งงานศพ
 พระมหานาคและพระเทศน์จะมีการถวายผ้าไตรจีวร ก่อนจะขึ้นนั่งมหรานาคและเทศน์เจ้าภาพ
 จัดงานจะนิมนต์ตั้งน้ำพระเมื่อเสร็จน้ำพระชำระล้างร่างกายพระมหานาคและพระเทศน์เสร็จ
 แล้ว พระมหานาคและพระเทศน์ก็จะฉลองศรัทธาเจ้าภาพโดยการ นุ่งห่มผ้าไตรจีวรที่
 ได้รับจากการถวาย(ภาพนี้เป็นงานแต่งงานศพแม่เงิน มาปี ปี พ.ศ ๒๕๐๘ โดยภาพ
 พระมหานาคพระเถระผู้ใหญ่ ๑ รูป ที่ปรากฏองค์ขวามือ คือ เจ้าคุณพระราชนันท์รังสี
 (ทองปัดวิ พูนพิพัฒน์) อดีตเจ้าคณะจังหวัดพิษณุโลก)

